

Kirilla Teréz
 A kék bánatfonat

Füst száll az égre:
 vékony, szürke selyeming
 a világ testén.
 Arcomhoz emelt kezem
 húzza-tépi szálait.

Takaróm alatt
 velem alszik a bánat.
 Kezed arcomon.
 Égtem a fájdalomtól.
 Tenyered tűpárna volt.

Az est pikkelyébe szúrsz.
 Bíborszínű a folyó.
 Ingem letépted.
 A lelkem tűz. Ezernyi
 fehér tükör közt lobog.

Szederszínű vér.
 Rózsaszírom a vízben.
 Emeld poharad!
 Alkonyat többé nem lesz.
 A hamuból ezüst hull.

Forró fényfoltok
 vergődnek a falakon.
 Egy láthatatlan,
 gömbölyű amforában
 habzik meztelenséged.

Gyűrűm eldobtam.
 Tárva-nyitva a világ.
 Fekete virág
 a könny, kelyhében tűzi-
 játékot szít a halál.

Szárnyam fennakadt
 a tiltott fa gyümölcsén.
 Vállam azóta
 is sajog. Szépséged is
 fáj, mint a kiűzetés.

Soha egyedül.
 Szőlő gurul a gödör
 alján. Úgy terült
 el halotti ágyán, mint
 feszes húr a hegedűn.

A felgöngyölt ég
 árkán üszkös kardvirág.
 Fekete viasz
 csorog a fák sebeiből.
 Krisztus Urunk vére az.

Kőlapok tánca.
 Órjító hangfoszlányok.
 Hol lüktet vérem?
 Remegő ereimben
 vagy átüt az ég burkán?

Kék kocka, rejts el!
 Üregedben lobognék!
 Kristály-arcod is
 mosnám! Éleid közt
 hét keringőt lejténék!

A fehér bánatfonat

Szívem hevesen
ver. Őrült harang volna?
Nézd, a szárnyam lágy,
lehull, akár a függöny.
Nem vér, csend kering bennem.

Zöld, fanyar fürtök
a szőlőtőn. Fekete
hajamról csepeg
a veríték. Kelyhembe
sosem csorog már nektár?

Testem lázban ég.
A hajnal rózsás lángja,
akár egy vadat,
elűzte az éjt. Forró
sókristályt szór rám a szél.

Tengeri kagylót
tapasztottam fülemhez.
Tavasszal fecske
bukkan fel a vízből,
vagy a halál mered rám?

Fehér sírkövön
napégette nárciszok.
Reggel bánatom
a tengerbe hullattam,
korallá lett a mélyén.

Legyezők tánca.
A feledés ereje
áttetsző kristályt
csiszolt lelkemből. Késsel
hasított lepedőt rá!

Bennem fészket vert
a bánat. Szent olajat
sajtolok fészek-
fürtjeiből: tetején
úszik az ég kanóca.

A kupola zöld
tóként csillog, a kereszt
habos rézgirland.
A borban Isten lebeg,
sorsa szakadt csipkerajt.

A magány nem éj,
hanem fekete kaktusz,
s nem a hold-krátert,
szívemet szúrta át tűje.
Angyal, vidd magnóliád!

A tengermélybe
lépcső vezet. Moszatok
füzére leng-dől,
mint hervadt borostyán-híd.
Szirének, az örök szót!

Dal, te konok gömb,
mozdulatlan mértanod
kristály-szavára
táncot lejt a végtelen.
A homály extázisa!